

Sygnatura akt I C 4158/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 15-01-2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Marek

po rozpoznaniu w dniu 15-01-2018 r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...)

przeciwko K. Z.

o zapłatę 5846,00 zł

oddala powództwo.

SSR Katarzyna Porada - Łaska

Sygn. akt I C 4158/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8.11.2017 r. powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z/s w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. Z. kwoty 5.845,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż wierzytelność powstała w wyniku zawarcia w dniu 01.08.2016 r. przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem umowy pożyczki. Swoją legitymację procesową powód wywodził z faktu nabycia tej wierzytelności w drodze umowy cesji z dnia 11.09.2015 r.

Pozwany nie stawiał się na rozprawę, nie zajął też stanowiska w sprawie na piśmie. Przesyłka zawierająca odpis pozwu, załączników oraz wezwanie na rozprawę została prawidłowo doręczona poprzez podwójne awizowanie korespondencji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 01.08.2016 r. pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. Sp.j. z/s w W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Pozwanemu udzielono pożyczki w wysokości 5.550 zł, przy czym pozwanemu wypłacono 3.000 zł, zaś kwota 2.550 zł została przeznaczona na pokrycie opłaty przygotowawczej i opłaty prowizyjnej.

(dowód: umowa pożyczki wraz z załącznikami k. 5-10)

W dniu 11.09.2015r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. Sp.j. z/s w W. a powodem została zawarta umowa przelewu wierzytelności. W § 2 ust. 2 umowy cedent oświadczył, że przedmiotem umowy będą również wierzytelności z pożyczek zawieranych przez cedenta od dnia 14.09.2015 r., które stanowiąc będą przedmiot cyklicznych przelewów poczynając od dnia 14.09.2015 r. W treści § 4 ust. 3 i 4 kontraktu strony wyartykułowały uprawnienie cedenta i odpowiadające mu zobowiązanie powoda do regularnego, codziennego – począwszy od 14.09.2015 r. - na warunkach określonych w

niniejszej umowie, przelewania i nabywania wierzytelności z umów pożyczek zawartych w poprzednim dniu roboczym. Nadto strony tej umowy ustaliły, że przejście wierzytelności następować będzie każdorazowo w dniu ich przelewu.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 11.09.2015 r. wraz z aneksem nr (...) z dnia 18.09.2015 r. k. 13-14v)

W załączniku nr 1 do aneksu nr (...) do umowy przelewu wierzytelności wskazano, że wśród wierzytelności przelanych na powoda na podstawie umowy przelewu z dnia 11.09.2015r. znajduje się wierzytelność w stosunku do pozwanego wynikająca z umowy o numerze (...) zawartej w dniu 01.08.2016 r. w łącznej wysokości 5.568,11 zł.

W dniu 03.08.2016r. cedent oświadczył, iż w dacie tej przelał opisaną wierzytelność na powoda.

(dowód: załącznik nr 1 do aneksu nr (...) do umowy przelewu wierzytelności z dnia 11.09.2015 r.k. 20, oświadczenie o dokonaniu cesji praw k. 21)

Sąd nie dał wiary dokumentowi prywatnemu w postaci „ostatecznego wykazu wierzytelności” (k. 20 akt), albowiem nie jest możliwe, by w dacie zawarcia aneksu do umowy, tj. 18.09.2015r. powstał załącznik do tegoż aneksu stwierdzający nabycie w tym dniu wierzytelności powstałej później. Pozostałym dokumentom Sąd dał wiarę czyniąc je podstawą powyższych ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje.

Powód domaga się zapłaty należności wynikającej z umowy pożyczki wiążącej pozwanego z poprzednim wierzycielem – pożyczkodawcą.

Mając na uwadze datę zawarcia umowy pożyczki oraz datę zawarcia umowy przelewu wierzytelności pomiędzy powodem a jego poprzednikiem prawnym, należy stwierdzić, iż powód nie wykazał nabycia tej konkretnej wierzytelności. Jest bowiem oczywiste, że cedent nie mógł w dniu 11.09.2015r. (data zawarcia umowy cesji i data zawarcia aneksu do tej umowy) rozporządzić wierzytelnością, która nie istniała w czasie dokonania przelewu, gdyż powstała dopiero w dniu 01.08.2016 r. (data zawarcia umowy pożyczki). Wprawdzie z umowy przelewu wynika, iż strony zobowiązały się do przelewania wierzytelności przyszłych, postanowiły jednak, że będzie to wymagało kolejnych przelewów, których istnienia powód nie wykazał.

Umowa przelewu, uregulowana w art. 509 i n. k.c. jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Dopuszczalny jest także przelew wierzytelności przyszłej, która jednak winna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia (por. wyrok S.A. w Szczecinie z dnia 25 marca 2014r. ,I ACa 885/13, opubl. LEX nr 1461185).

Należy wskazać , iż zgodnie z art. 510 k.c. przelew wierzytelności, także przyszłej, może nastąpić zarówno w drodze umowy czysto rozporządzającej, jak i umowy o podwójnym, zobowiązująco – rozporządzającym, skutku. Jeżeli wierzytelność przyszła jest w umowie przelewu dostatecznie oznaczona, to należy uznać, iż umowa ta przenosi wierzytelność z chwilą jej powstania. Jeżeli natomiast wierzytelność przyszła nie jest dostatecznie oznaczona, do jej przelewu niezbędne jest dodatkowe porozumienie stron o przeniesieniu wierzytelności wywierające skutek rozporządzający.

Ponieważ skutek w postaci przejścia wierzytelności na nabywcę następuje dopiero z momentem jej powstania, stąd umowa przelewu wierzytelności przyszłej powinna zawierać dane pozwalające ustalić w chwili powstania wierzytelności, iż to właśnie ona była objęta zawartą wcześniej umową przelewu. Do danych tych niewątpliwie należy określić stosunku prawnego będącego źródłem wierzytelności oraz stron tego stosunku – osoby wierzyciela i dłużnika (por. m.in. SN w uchwale z dnia 19 września 1997 r., III CZP 45/97).

Nie można zasadnie twierdzić, iż umowa przelewu z dnia 11.09.2015r. w sposób dostateczny precyzowała wierzytelność przysługą, skoro nie wskazywała w szczególności osoby dłużnika. W tych warunkach trzeba uznać, iż dla wywołania skutku rozporządzającego niezbędne było zawarcie dodatkowej umowy przenoszącej wierzytelność po jej powstaniu. Wykazanie zawarcia takiej umowy obciążało powoda (art. 6 k.c.). Powód złożył jedynie, nie stanowiące umowy, złożone w dniu 03.08.2016r. oświadczenie jednej ze stron (cedenta) o przelewie konkretnej wierzytelności z umowy pożyczki zawartej z pozwanym. Umowa przelewu wierzytelności może być co prawda zawarta w dowolnej formie, jeżeli jednak – jak w rozpoznawanej sprawie - wierzytelność będąca przedmiotem przelewu jest stwierdzona pismem, przelew jej również powinien być pismem stwierdzony (art. 511 k.c.).

Obowiązkiem powoda było przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6k.c.). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach, a jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem

W przedstawionych warunkach, mimo zaistnienia podstaw do wyrokowania zaocznego, zaistniała okoliczność, o której mowa art. 339 § 2 k.p.c. albowiem zaniechanie polegające na braku dołączenia dowodów na poparcie przytaczanych okoliczności daje asumpt do uznania, iż przytoczone okoliczności budzą uzasadnione wątpliwości, w szczególności w zakresie legitymacji czynnej powoda.

Legitymacja procesowa wskazuje na wynikające z prawa materialnego podmiotu występującego z powództwem do uzyskania orzeczenia zgodnego z żądaniem. W niniejszym postępowaniu powód nie wykazał, że spełnia materialnoprawną przesłankę procesu, która decyduje o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości jego twierdzeń, że wymieniony w powództwie stosunek prawny istnieje i co jest jego przedmiotem.

Sąd z urzędu ustala, czy strony występujące w procesie posiadają legitymację procesową, a stwierdzenie jej braku zawsze skutkuje oddaleniem powództwa bez potrzeby dokonania oceny zasadności roszczenia co do zasady i wysokości.

Zaznaczyć jeszcze należy, iż beczynność pozwanego nie zwalnia Sądu z obowiązku krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń pozwu. W razie nastroczających się wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda, Sąd przeprowadza z urzędu postępowanie dowodowe. Uznanie przez Sąd twierdzeń powoda za prawdziwe, nie zwalnia Sądu od obowiązku dokonania prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, opartego na twierdzeniach, ze stanowiska prawa materialnego (por. SN z 15.09.1967 r., II CRN 175/67, OSN 1968, Nr 8-9, poz. 142, SN z 1999-03-31, I CKU 176/97, opubl: Prokuratura i Prawo rok 1999, Nr 9, poz. 30). Kontrola w tym przedmiocie powinna dotyczyć zwłaszcza tego, czy nie wchodzi w grę nadużycie prawa podmiotowego według art. 5 k.c. (por. Komentarz do k.p.c. pod redakcją K. Piaseckiego, tom I, Wydawnictwo Beck, Warszawa 1996, s 1033-1034).

Zatem orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSR Katarzyna Porada - Łaska